

РЕШЕНИЕ

№ 10976

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 18.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12875** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба от „Кесар 1990“ ЕООД – [населено място], представлявано от управителя В. В. П. чрез адвокат М. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 24-4332-006257/09.07.2024. по чл.171, т.2, б. „в“ от Закона за движение по пътищата, издадена от И. Й.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на МПС (л.а. „С. Ц1“, рег. [рег.номер на МПС]) до сключване на застраховка за гражданска отговорност. Жалбоподателят излага твърдения, че дружеството не притежава лек автомобил „С. Ц1“, рег. [рег.номер на МПС] . Моли съда за отмяна на оспорената заповед за ПАМ. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се представлява, с писмено становище поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебни разноски. Ответникът – И. Й.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР – редовно уведомен, чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:
При извършена проверка от служители на СДВР 06 РУ на 11.11.2024г. около 12.46 ч. в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]е

установено, че Л. Л. И. управлява лек автомобил „С. Ц1“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Кесар 1990“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], като за МПС няма действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Съставен е АУАН серия GA с бл. № 1427666/11.11.2024г. от за нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 от КЗ.

С обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006257/09.07.2024., издадена от И. Й.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, е наложена на „Кесар 1990“ ЕООД принудителна административна мярка по чл.171, т.2, б. „в“ – временно спиране от движение на МПС на л.а. „С. Ц1“, рег. [рег.номер на МПС] до сключване на застраховка за гражданска отговорност.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл.149, ал.1 от АПК срок от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена от компетентен административен орган – И. Й.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, упълномощена със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. Не се констатира и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

При издаване на обжалваната заповед са спазени разпоредбите и на материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки: като в т.2, б. „в“ от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, до сключването ѝ.

Посочената мярка - временно спиране от движение на МПС до сключване на застраховка за гражданска отговорност е изрично предвидена в разпоредбата на чл. 171, т. 2, б.„в“ от ЗДвП, която следва да бъде наложена на собственика на МПС. Твърденията на жалбоподателя, че не притежава процесния лек автомобил са опровергани от представената справка от СДВР за собствеността на л.а. „С. Ц1“, рег. [рег.номер на МПС] . Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН е върху

жалбоподателя. Затова, описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед. В този смисъл, АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 АПК, които жалбоподателят не е опровергал в рамките на настоящото производство.

В случая административните органи действат при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не подлежи на преценка при реализиране на предпоставките за това. Поради изложеното съдът намира, че оспорваната ЗПАМ е постановена в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателят следва да заплати сумата от 100 лева юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 55 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Кесар 1990“ ЕООД – [населено място], представлявано от управителя В. В. П. чрез адвокат М. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-006257/09.07.2024., издадена от И. Й.– полицейски инспектор при Отдел „Пътна Полиция“- СДВР.

ОСЪЖДА „Кесар 1990“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. В. П. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: